

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

14 март 2019 година *

„Преюдициално запитване — Социална сигурност — Споразумение между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора — Регламент (СЕ) № 883/2004 — Член 3 — Материален обхват — Удръжки от капиталови доходи на френски гражданин, осигуряван към швейцарската схема за социална сигурност — Удръжки, предназначени за финансиране на две обезщетения, управлявани от френската национална взаимноосигурителна каса за самостоятелност — Пряка и достатъчно релевантна връзка с някои клонове на социалната сигурност — Понятие за „социалноосигурително обезщетение“ — Индивидуална преценка на личните нужди на заявителя — Отчитане на средствата на заявителя при изчисляване на размера на обезщетенията“

По дело C-372/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour administrative d'appel de Nancy (Франция) с акт от 31 май 2018 г., постъпил в Съда на 7 юни 2018 г., в рамките на производство по дело

Ministre de l'Action et des Comptes publics

срещу

Г-н и г-жа Raymond Dreyer,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: Т. von Danwitz, председател на състава, Е. Levits и С. Vajda (докладчик), съдии,

генерален адвокат: М. Bobek,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за г-н и г-жа Dreyer, от J. Schaeffer, адвокат,
- за френското правителство, от D. Colas и R. Coesme, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от D. Martin и Van Hoof, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между *Ministre de l'Action et des Comptes publics* (министър на публичната дейност и финансите, Франция) и г-н и г-жа *Raymond Dreyer*, френски местни лица за данъчни цели, осигурени в швейцарската схема за социална сигурност (по-нататък наричани „съпрузите *Dreyer*“), по повод на плащане на вноски и удръжки върху капиталови доходи, наложено им за 2015 г.

Правна уредба

Правото на Съюза

Споразумението относно свободното движение на хора

- 3 Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, подписват на 21 юни 1999 г. седем споразумения, сред които е и Споразумението относно свободното движение на хора (ОВ L 114, 2002 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 74, стр. 97, наричано по-нататък „Споразумението относно свободното движение на хора“). С Решение 2002/309/ЕО, Евратом на Съвета и на Комисията относно Споразумение за научно и технологично сътрудничество от 4 април 2002 година за сключване на седем споразумения с Швейцарската конфедерация (ОВ L 114, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 27, стр. 25) посочените седем споразумения са одобрени от името на Общността и влизат в сила на 1 юни 2002 г.
- 4 Съгласно преамбюла на Споразумението относно свободното движение на хора договарящите се страни са „решени да осъществяват свободното движение на хора между тях на основата на правилата, валидни в Европейската общност“.
- 5 Член 8 от Споразумението, озаглавен „Съгласуване на системите за социална сигурност“, гласи:
„Договарящите се страни предоставят условия в съответствие с приложение II за съгласуване на системите за социална сигурност с конкретната цел да:
 - а) се осигури равнопоставеност;
 - б) се определи приложимото законодателство;
 - в) се натрупват, за целите на придобиване и запазване на правото на помощи, и изчисляване на такива помощи, на всички периоди, взимани предвид от националното законодателство на съответните страни;

- г) се изплащат [обезщетения] на лица, пребиваващи на територията на договарящите се страни;
 - д) се насърчава взаимната административна помощ и сътрудничество между органите и институциите“.
- 6 Приложение II към посоченото споразумение, изменено с Решение № 1/2012 на Съвместния комитет, създаден по силата на споразумението, от 31 март 2012 г. (ОВ L 103, 2012 г., стр. 51), включва член 1, който гласи следното:
- „1. Договарящите страни се договарят във връзка с координацията на схемите за социална сигурност да прилагат помежду си правните актове на Европейския съюз, на които се прави позоваване и които са изменени с раздел А от настоящото приложение, или правила, равностойни на такива актове.
2. Понятието „държава(и) членка(и)“, което се съдържа в правните актове, посочени в раздел А от настоящото приложение, се тълкува по такъв начин, че да включва Швейцария в допълнение към държавите, обхванати от съответните правни актове на Европейския съюз“.
- 7 Раздел А от посоченото приложение препраща по-специално към Регламент № 883/2004.

Регламент № 883/2004

- 8 Член 3, параграфи 1 и 3 от Регламент № 883/2004 предвижда:
- „1. Настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социална сигурност:
- а) обезщетения за болест;
 - б) обезщетения за майчинство и съответните им обезщетения за гледане на малко дете от бащата;
 - в) обезщетения за инвалидност;
 - г) обезщетения за старост;
 - д) обезщетения за преживели лица;
 - е) обезщетения за трудови злополуки и професионални болести;
 - ж) помощи при смърт;
 - з) обезщетения за безработица;
 - и) предпенсионни обезщетения;
 - й) семейни обезщетения.
- [...]
3. Настоящият регламент се прилага също и към специалните парични обезщетения, независещи от вноски, уредени в член 70“.

9 Член 11, параграф 1 от посочения регламент предвижда:

„Лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с настоящия дял“.

Френското право

10 Член 1600-0 F bis от Code général des impôts (Общ данъчен кодекс) в редакцията, приложима към фактите по делото в главното производство, предвижда:

„I. – Общата социална удържака върху капиталовите доходи се определя в съответствие с разпоредбите на член L. 245-14 от Code de la sécurité sociale (Кодекса за социалното осигуряване).

[...]“.

11 Член L. 245-16 от Кодекса за социалното осигуряване, в редакцията му, приложима към фактите в главното производство, гласи:

„I. – Размерът на социалните удръжки, посочени в членове L. 245-14 и L. 245-15, е 4,5 %.

II. – Постъпленията от удръжките, посочени в точка I, се разпределят, както следва:

– една част, съответстваща на 1,15 % за Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (Национална взаимноосигурителна каса за самостоятелност);

[...]“.

12 Член R.14-10-1 от Code de l'action sociale et des familles (Кодекс за социалното подпомагане и семействата) предвижда:

« I. — Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie има следните задачи:

1° Да участва във финансирането на превантивната и съпътстващата дейност във връзка със загубата на самостоятелност от възрастните хора и хората с увреждания; в домашна среда или в съответно заведение, както и във финансирането на подкрепата за полагащите грижи роднини, при зачитане на равното третиране на засегнатите лица на цялата територия;

[...]

10° Да участва във финансирането на инвестициите, предназначени за привеждане в съответствие с технически стандарти и стандарти за безопасност, за модернизация на работните помещения, както и за създаването на нови места в социални и медико-социални заведения и служби;

[...]“.

13 Член L. 14-10-4 от посочения кодекс има следната редакция:

„Постъпленията, предназначени за Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie, са съставени от:

[...]

2° Допълнителна вноска към социалната удръжка, посочена в член L. 245-14 от Code de la sécurité sociale, и допълнителна вноска към социалната удръжка, посочена в член L. 245-15 от същия кодекс. Тези допълнителни вноски се определят, контролират, събират и са изискуеми при същите условия и същите санкции като приложимите към тези социални удръжки. Размерът им е определен на 0,3 %;

[...]“.

- 14 Член L. 232-1 от Code de la sécurité sociale предвижда:

„Всяко пребиваващо във Франция лице, което не е способно да посрещне последиците от липсата или загубата на самостоятелност, свързана с неговото физическо или психическо състояние, има право на персонализирано обезщетение за самостоятелност, позволяващо да се поемат грижите за него по подходящ за нуждите му начин.

Това обезщетение, определено еднакво за цялата национална територия, е предназначено за лица, които, независимо от грижите, които могат да получават, се нуждаят от помощ за изпълнението на основни действия във всекидневното им или състоянието на които изисква редовно наблюдение“.

- 15 Член L. 232-2 от същия кодекс гласи:

„Персонализираното обезщетение за самостоятелност, което има характер на обезщетение в натура, се предоставя при поискване в границите на определени с нормативен акт тарифи на всяко лице, за което може да се удостовери трайно и постоянно пребиваване и което отговаря на условията за възраст и за загуба на самостоятелност, преценявана въз основа на таблица, определена на национално равнище също с нормативен акт“.

- 16 Член L. 232-4 от Code de l'action sociale et des familles гласи:

„Персонализираното обезщетение за самостоятелност се равнява на дробната част от плана за помощ, които бенефициерът използва, намалена със собственото му участие.

Това участие се изчислява и актуализира към 1 януари на всяка година в зависимост от ресурсите му, определени при условията, определени в членове L. 132-1 и L. 132-2 и на размера на плана за помощ по националната скала, преизчислена всяка година към 1 януари съгласно член L. 232-3-1.

[...]“.

- 17 Член L. 245-1 от посочения кодекс има следната редакция:

„I. – Всяко лице с увреждания, пребиваващо трайно и постоянно във Франция в местностите, посочени в член L. 751-1 от Code de la sécurité sociale, или в Сен Пиер и Микелон, чиято възраст не надвишава определена с постановление граница и чието увреждане отговаря на критерии, определени с декрет, като се вземат предвид по-специално естеството и значимостта на компенсаторните нужди с оглед на неговия житейски план, има право на компенсаторно обезщетение, което има характер на обезщетение в натура и може да се предоставя по избор на получателя в натура или в парична стойност.

Когато лицето отговаря на условията за възраст за придобиване на право на помощта, предвидена в член L. 541-1 от Code de la sécurité sociale, достъпът до компенсаторното обезщетение се извършва при условията, предвидени в точка III от настоящия член.

Когато получателят на компенсаторното обезщетение има право от същия характер, възникнало по схема за социална сигурност, платените на това основание суми се приспадат от размера на компенсационното обезщетение при условия, определени с постановление.

[...]“.

18 Член L. 245-6 от посочения кодекс гласи:

„Компенсаторното обезщетение се предоставя въз основа на тарифи и размери, определени според естеството на разходите, в границите на процент на поемане на грижите, който е различен в зависимост от средствата на получателя. Максималните суми, тарифите и процентите на възстановяване се определят с постановления на министъра, отговарящ за хората с увреждания. Условията и редът и срокът за предоставяне на това обезщетение се определят с постановление.

От средствата, използвани за определянето на процента на възстановяване, посочен в предходната алинея, се изключват:

- доходите от професионална дейност на заинтересованото лице;
- временни обезщетения, обезщетения и пожизнени ренти, отпуснати на пострадали от трудови злополуки или на преживелите лица, посочени в член 81, точка 8 от Code général des impôts;
- заместващите доходи, посочени в нормативно определен списък;
- трудов доход на съпруг, лице, съжителстващо на семейни начала, лице, с което заинтересуваният е сключил граждански пакт за солидарност, семеен помощник, който живее в домакинството на заинтересованото лице и предоставя ефективна помощ, родителите му, дори когато заинтересованото лице живее с тях;
- пожизнените ренти, посочени в член 199 septies, точка I, подточка 2 от Code général des impôts, когато са учредени от лицето с увреждания за самото него или в негова полза от неговите родители или законен представител, бабата и дядото, братя и сестри или от децата му;
- някои социални обезщетения със специален предмет, посочени в нормативно определен списък“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

19 Съпрузите Dreyer са френски граждани, установени във Франция, местни данъчнозадължени лица в тази държава членка. Г-н Dreyer, понастоящем пенсиониран, е придобил трудовия си стаж в Швейцария, като съпругата му и самият той са осигурени в швейцарската схема за социална сигурност.

20 С акт за установяване на митническо задължение от 31 октомври 2016 г., потвърдено с решение от 6 декември 2016 г., френската данъчна администрация облага получените във Франция доходи от имущество на съпрузите Dreyer през 2015 г. под формата на капиталови доходи с обща социална вноска, вноска за погасяване на социалния дълг, социална удържка и допълнителна вноска към нея, както и налог за солидарност (по-нататък наричани заедно „спорните вноски и удържки“). Последните са предназначени за финансиране на три френски органа, а именно Fonds de solidarité vieillesse (Фонд за солидарност за старост, наричан

по-нататък „FSV“), Caisse d’amortissement de la dette sociale (Каса за погасяване на социалния дълг, наричана по-нататък „CADES“) и Caisse nationale de solidarité pour l’autonomie (Национална взаимноосигурителна каса за самостоятелност, наричана по-нататък „CNSA“).

- 21 Като се има предвид, че обезщетенията, управлявани от FSV, CADES и CNSA и финансирани чрез спорните вноски и удържки, са социалноосигурителни обезщетения, съпрузите Dreyer подават жалба пред Tribunal administratif de Strasbourg (Административен съд Страсбург, Франция) срещу облагането им с посочените вноски и удържки, тъй като са били осигурени към швейцарската схема за социална сигурност и не са задължени да участват във финансирането на френската схема за социална сигурност с оглед на принципа на прилагане на социалното законодателство само на една държава, произтичащ от Регламент № 883/2004. С решение от 11 юли 2017 г. Tribunal administratif de Strasbourg уважава жалбата на съпрузите Dreyer и ги освобождава от спорните вноски и удържки.
- 22 Ministre de l’Action et des Comptes publics подава въззивна жалба срещу това решение пред запитващата юрисдикция, Cour administrative d’appel de Nancy (Апелативен административен съд Нанси, Франция).
- 23 Посочената юрисдикция най-напред потвърждава, подобно на Tribunal administratif de Strasbourg (Административен съд Страсбург), че съпрузите Dreyer следва да бъдат освободени от частта от спорните вноски и удържки, която е предназначена за FSV и CADES, а именно общата социална вноска, вноската за погасяване на социалния дълг, налогът за солидарност и част от социалната удържка. Според запитващата юрисдикция тази част от спорните вноски и удържки е в пряка и достатъчно релевантна връзка с някои клонове на социалната сигурност, поради което се урежда от принципа на прилагане на законодателството само на една държава, предвиден в член 11, параграф 1 от Регламент № 883/2004. Следователно, тъй като са осигурени към швейцарската схема за социална сигурност, съпрузите Dreyer не можели да бъдат облагани във Франция със социални вноски и удържки, предназначени за финансиране на френската схема за социална сигурност съгласно съдебната практика, изведена от решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).
- 24 От друга страна, запитващата юрисдикция изразява съмнения относно това дали частта от спорните вноски и удържки, предназначени за CNSA, а именно част от социалната удържка и допълнителната вноска, може също да се разглежда като финансиране на обезщетенията по социална сигурност по смисъла на Регламент № 883/2004 и по този начин като имаща пряка и достатъчно релевантна връзка с някои клонове на социалната сигурност.
- 25 В това отношение запитващата юрисдикция припомня, като се позовава на точка 37 от решение от 21 февруари 2006 г., Hosse (C-286/03, EU:C:2006:125), че съгласно постоянната практика на Съда дадено обезщетение може да се счита за „социалноосигурително обезщетение“, доколкото, от една страна, се отпуска на получателите без каквато и да е индивидуална и дискреционна преценка на нуждите на лицето въз основа на законно определено положение, и от друга страна, е свързано с някой от рисковете, изрично изброени в член 3, параграф 1 от Регламент № 883/2004.
- 26 Що се отнася до двете обезщетения от CNSA, финансирани с част от спорните вноски и удържки, а именно персонализираното обезщетение за самостоятелност (наричано по-нататък „ПОС“) и компенсаторното обезщетение за увреждане (наричано по-нататък „КОУ“), запитващата юрисдикция счита, че е изпълнено второто условие, посочено в предходната точка. Посочената юрисдикция обаче иска да се установи дали първото условие може да се счита за изцяло изпълнено. Всъщност, като отбелязва, че ПОС и КОУ се предоставят без каквато и да е дискреционна преценка на личните нужди на заявителя въз основа на законово определено положение, запитващата юрисдикция отбелязва, в отговор на довода, изтъкнат от Ministre de

L'Action et des Comptes publics, че ПОС и КОУ могат да не се разглеждат като отпуснати без каквато и да било индивидуална преценка на личните нужди на получателите, тъй като размерът им зависи от средствата на тези бенефициери или се променя в зависимост от тези средства.

- 27 При тези условия Cour administrative d'appel de Nancy (Апелативен административен съд Нанси) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Имат ли удържките, предназначени за [CNSA], които допринасят за финансирането на [ПОС и КОУ], пряка и достатъчно релевантна връзка с някои клонове на социалната сигурност, изброени в член 3 от Регламент [№ 883/2004], и вследствие на това попадат ли в приложното поле на този регламент поради самия факт, че тези обезщетения са свързани с някой от рисковете, изброени в посочения член 3, и се предоставят без каквато и да било възможност за дискреционна преценка въз основа на законово определено положение?“.

По преюдициалния въпрос

- 28 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3 от Регламент № 883/2004 трябва да се тълкува в смисъл, че обезщетения като ПОС и КОУ за целите на квалификацията им като „социалноосигурителни обезщетения“ по смисъла на тази разпоредба могат да се считат за отпуснати без каквато и да било индивидуална преценка на личните нужди на получателя, при положение че изчисляването на размера им зависи от средствата на получателя или се променя в зависимост от тези средства.
- 29 В самото начало следва да се отбележи, че съгласно член 8 от Споразумението относно свободното движение на хора договарящите се страни в съответствие с приложение II към Споразумението уреждат координацията на системите за социална сигурност с цел да се гарантира, по-специално определянето на приложимото право и изплащането на обезщетенията на лицата, пребиваващи на територията на договарящите се страни. Раздел А, точка 1 от приложение II към посоченото споразумение обаче предвижда, че между договарящите се страни се прилага Регламент № 883/2004. Така, при положение че съгласно член 1, параграф 2 към приложение II от Споразумението „[п]онятието „държава(и) членка(и)“, което се съдържа в правните актове, посочени в раздел А от настоящото приложение, се тълкува по такъв начин, че да включва Швейцария в допълнение към държавите, обхванати от съответните правни актове на Европейския съюз“, разпоредбите на този регламент се прилагат и за Конфедерация Швейцария (решение от 21 март 2018 г., Klein Schiphorst, C-551/16, EU:C:2018:200, т. 28).
- 30 При тези обстоятелства положението на жалбоподателите в главното производство — граждани на държава членка, осигурени към швейцарската схема за социална сигурност — попада в приложното поле на Регламент № 883/2004 (вж. по аналогия решение от 21 март 2018 г., Klein Schiphorst, C-551/16, EU:C:2018:200, т. 29).
- 31 Що се отнася до поставения въпрос по същество, следва да се припомни, че разграничението между обезщетенията, които попадат в приложното поле на Регламент № 883/2004, и обезщетенията, изключени от него, се основава главно на елементите, характерни за всяко обезщетение, а именно неговата крайна цел и условията за отпускането му, а не на това дали едно обезщетение е квалифицирано от дадено национално законодателство като социалноосигурително обезщетение (в този смисъл вж. по-специално решения от 5 март 1998 г., Molenaar, C-160/96, EU:C:1998:84, т. 19, от 16 септември 2015 г., Комисия/Словакия, C-433/13, EU:C:2015:602, т. 70 и от 25 юли 2018 г., А (Помощ за лице с увреждане), C-679/16, EU:C:2018:601, т. 31).

- 32 Така съгласно постоянната практика на Съда едно обезщетение може да се счита за „социалноосигурително обезщетение“ доколкото, от една страна, е отпуснато на получателите без каквато и да е индивидуална и дискреционна преценка на нуждите на лицето въз основа на законово определено положение, и от друга страна, е свързано с някой от рисковете, изрично изброени в член 3, параграф 1 от Регламент № 883/2004 (в този смисъл вж. по-специално решения от 27 март 1985 г., *Ноескх*, 249/83, EU:C:1985:139, т. 12—14, от 16 септември 2015 г., *Комисия/Словакия*, C-433/13, EU:C:2015:602, т. 71 и от 25 юли 2018 г., *A* (Помощ за лице с увреждане), C-679/16, EU:C:2018:601, т. 32).
- 33 Относно първото условие, посочено в предходната точка, следва да се припомни, че то е изпълнено, когато обезщетението се предоставя с оглед на обективни критерии, които пораждат право да се получи съответното обезщетение, щом критериите са изпълнени, без компетентният орган да може да взема под внимание други лични обстоятелства (в този смисъл вж. по-специално решения от 16 юли 1992 г., *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, т. 17, от 16 септември 2015 г., *Комисия/Словакия*, C-433/13, EU:C:2015:602, т. 73 и от 25 юли 2018 г., *A* (Помощ за лице с увреждане), C-679/16, EU:C:2018:601, т. 34).
- 34 В това отношение Съдът вече е постановил, по повод на обезщетенията, които се отпускат или отказват или чийто размер се изчислява в зависимост от доходите на получателите, че отпускането на тези обезщетения не зависи от индивидуалната преценка на личните нужди на заявителя, тъй като става въпрос за обективен и определен от закона критерий, от който възниква правото на това обезщетение, без компетентният орган да има възможност да отчита други лични обстоятелства (вж. в този смисъл решения от 2 август 1993 г., *Acciardi*, C-66/92, EU:C:1993:341, т. 15, от 18 юли 2006 г., *De Cuypers*, C-406/04, EU:C:2006:491, т. 23, и от 16 септември 2015 г., *Комисия/Словакия*, C-361/13, EU:C:2015:601, т. 52).
- 35 Освен това Съдът вече е уточнил в точка 38 от решение от 25 юли 2018 г., *A* (Помощ за лице с увреждане) (C-679/16, EU:C:2018:601), че за да се приеме, че не е изпълнено първото условие, посочено в точка 32 от настоящото решение, е необходимо дискреционната преценка от компетентния орган на личните нужди на получателя на дадено обезщетение да се отнася преди всичко до възникването на правото на това обезщетение. Тези съображения се отнасят, *mutatis mutandis*, до индивидуалния характер на преценката от компетентния орган на личните нужди на получателя на дадено обезщетение.
- 36 Що се отнася до разглежданите в главното производство обезщетения, видно от преписката, представена пред Съда, всяко лице, навършило най-малко 60 години, за което се приема, че е загубило самостоятелност спрямо предварително определени критерии и пребиваващо трайно и редовно във Франция, има право на ПОС. По отношение на КОУ, това обезщетение се отпуска на всяко лице с увреждане, по принцип ненавършило 60 години и пребиваващо във Франция трайно и редовно, чието увреждане отговаря на определен брой предварително определени критерии. Безспорно е, че достъпът до тези две обезщетения не зависи от средствата на заявителя. Ако тези средства се вземат предвид при определяне на действителния размер, който ще бъде отпуснат на получателя, от членове L. 232-4 и L. 245-6 du Code de l'action sociale et des familles следва, че този размер се изчислява по същество, въз основа на обективни критерии, приложими без разлика спрямо всички получатели според равнището на средствата им.
- 37 Следователно от тези разпоредби на Code de l'action sociale et des familles следва, че отчитането на средствата на получателя не се отнася до пораждането на правото на ПОС и КОУ, а до начините на изчисляване на тези обезщетения, като те се отпускат, когато заявителят, независимо от равнището на средствата му, отговаря на условията, пораждащи правото на посочените обезщетения.

- 38 От гореизложените съображения следва, че отчитането на средствата на получателя единствено за целите на изчисляването на действителния размер на ПОС и КОУ въз основа на обективни и определени по закон критерии, не включва индивидуална преценка на личните нужди на този получател от компетентния орган.
- 39 Обратно на твърденията на френското правителство в писмените му бележки, необходимостта от оценка, за целите на отпускането на ПОС и КОУ, на степента на загуба на самостоятелност или на увреждането на заявителя, също така не включва индивидуална преценка на личните нужди на този заявител. Всъщност, както е видно от представената пред Съда преписка, оценката на „загубата на самостоятелност“ (за ПОС) и на „увреждането“ (КОУ) се извършва от лекар или специалист от медико-социален екип или от мултидисциплинарен екип с оглед на предварително определени таблици, списъци и референтни данни, т.е. съгласно съдебната практика, припомнена в точка 34 от настоящото решение, въз основа на обективни и определени по закон критерии, които, щом са изпълнени, пораждат право на съответното обезщетение. При тези условия не може да се поддържа, че отпускането на ПОС и КОУ зависи от индивидуална преценка на личните нужди на заявителя по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 32 от настоящото решение.
- 40 Освен това, отново обратно на изтъкнатото от френското правителство в писмените му бележки, ПОС и КОУ не могат да бъдат квалифицирани като „специални парични обезщетения, независещи от вноски“ по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент № 883/2004. В действителност, тъй като както от гореизложените съображения, така и от констатациите на запитващата юрисдикция, припомнени в точка 26 от настоящото решение, следва, че двете кумулативни условия, посочени в точка 32 от настоящото решение, са изпълнени и следователно ПОС и КОУ трябва да бъдат квалифицирани като „социалноосигурителни обезщетения“, не е необходимо да се проверява дали тези две обезщетения могат да се считат за „специални парични обезщетения, независещи от вноски“, тъй като Съдът вече е постановил, че тези две качества са взаимно изключващи се (вж. в този смисъл решения от 21 февруари 2006 г., Hosse, С-286/03, ЕУ:С:2006:125, т. 36, и от 16 септември 2015 г., Комисия/Словакия, С-433/13, ЕУ:С:2015:602, т. 45).
- 41 С оглед на всички гореизложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 3 от Регламент № 883/2004 трябва да се тълкува в смисъл, че обезщетения като ПОС и КОУ за целите на квалификацията им като „социалноосигурителни обезщетения“ по смисъла на тази разпоредба трябва да се считат за отпуснати без каквато и да било индивидуална преценка на личните нужди на получателя, при положение че средствата му се вземат предвид единствено с цел изчисляване на действителния размер на тези обезщетения въз основа на обективни и определени по закон критерии.

По съдебните разноски

- 42 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

Член 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност трябва да се тълкува в смисъл, че обезщетения като персонализираното обезщетение за самостоятелност и компенсаторното обезщетение за увреждане за целите на квалификацията им като

„социалноосигурителни обезщетения“ по смисъла на тази разпоредба трябва да се считат за отпуснати без каквато и да било индивидуална преценка на личните нужди на получателя, при положение че средствата му се вземат предвид единствено с цел изчисляване на действителния размер на тези обезщетения въз основа на обективни и определени по закон критерии.

Подписи